

Maria Postu este absolventă a Facultății de Litere a Universității din Craiova, Doctor în Filologie, Universitatea București, 2007 cu teza „Tema puterii în literatura română” și membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Poezie, București din anul 2006. A publicat: *Insomnii molipsitoare* (1994), *Leonor și zânele* (2017), *Borne* (2020, Premiul Colocviilor George Coșbuc, 2020; Premiul Filialei Poezie al Uniunii Scriitorilor din România, 2021), *O sută și una de poezii* (2021), *Les enfants de la fleur de chardon, poésies, Constellations* (2024, Franța, volum premiat la Concursul Internațional organizat de Societe des Poetes et Artistes de France unde a obținut Grand Prix de Poesie “Wilfrid LUCAS” și Grand Prix de Poesie “Luc Vuagnat”), *Arca lui Breban eseu monografic* (2010), *Povestiri de trezit adulții*, *proză scurtă* (2011), *O sută și una de poezii* (2021).

Maria Postu, *Trecutul, de vânzare*
© 2026, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României POSTU, MARIA

Trecutul, de vânzare: proză scurtă / Maria Postu; pref. de Ștefan Vida Marinescu. - Iași: Institutul European, 2026
ISBN 978-606-24-0434-5

I. Vida Marinescu, Ștefan (pref.)
821.135.1

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Maria Postu

TRECUTUL, DE VÂNZARE

Proză scurtă

Prefață de Ștefan Vida Marinescu

INSTITUTUL EUROPEAN
2026

CUPRINS

Prefață /	7
O zi doar pentru mine /	13
Fiul meu nenăscut /	27
Clubul studentelor de zece /	37
Fata care cere suferință /	53
O înfrângere personală /	83
Deghizare /	115
În regim nocturn /	127
Ziua în care descoperi inamicul /	135
Taina Amaliei Taină /	147
Trecutul, de vânzare /	159
Interludiu /	175
Un Petruchio latin /	187
Tort /	201
Casa plină /	211
Portret anonim al unei iubiri /	221
Portretul care visează /	225

vânzare. Maria Postu descrie și povestește cu insert fantast aventura... Casei de interbelic (bucureștean). Florile (hortensiile) ne amintesc o proză a scriitoarei din revelația numită „Povestiri de trezit adulții”.

Un *interludiu* o readuce în prim-plan pe Maria Tănase, acum însoțită de Ben Smith, de o feminitate aparte. Iar magnificul Constantin Brâncuși este magul feminităților inspiratorii, dincolo de tribulații, de anecdotice. De aparența unui mare cuceritor-Artist...!

Un *tort* (cu 18 luminițe aniversare) e prilej de agitație familială, de reproșuri, vini, resentimente, dorințe etc. Amintind (proza aceasta) de rebreaniana „Amândoi”.

Casa cea plină e una esențială, loc de tulburări și de nevinovată claustrare, iar *un pictor*, cu tablourile sale, cu regrete și cu incertitudini, este un visător. Precum un tablou al său. Părând victimă, dar, cred, fiind un supraviețuitor. Mai ales prin pânzele sale... efeminate. Dar și prin monologu-i de acuitate senzorială, aproape de erotism.

Așadar: proze de înalt nivel, excelent concepute și de-servite lecturii, ca efecte ale i-luminării unui spirit autentic și estetic, căci autoarea, Maria Postu, este o revelație a scrisului românesc contemporan.

Ștefan Vida Marinescu

O zi doar pentru mine

Liniștea de pe hol mă făcu pentru o clipă să cred că am greșit data sau locul. Festivitățile de început ale anului școlar se încheiaseră, iar toți elevii intraseră deja la cursuri și începuse dificilul traseu al noului an, clasa a XI-a, din care anul trecut eu nu făcusem parte. Am văzut scris deasupra ușilor, cu litere de o șchioapă, așa cum era și în cealaltă eră, căreia nu-mi venea să cred că îi aparținusem cândva, numerele sălilor de clasă și am deschis ușa clasei pe care scria XIU3. Totul părea neschimbat de parcă timpul ar fi stat pe loc și m-ar fi întâmpinat aceeași colegi, acum în pragul clasei a XII-a, aceeași profesori, aceleași probleme existențiale care îmi păreau acum doi ani că reprezintă centrul universului. Mă așteptam să mă întâmpine și aici aceeași liniște mormântală, dar mă înșelam: un zumzet și o agitație în contrast cu tăcerea de pe holuri mă înspăimântară și am avut tendința de a închide ușa la loc și de a spune „Mă scuzați, am greșit sala!” Cu toate astea m-am surprins întrebând pe un ton insolent, ca și cum aș fi cerut soco-teală „Aici e sala XIU3?” 29 de priviri curioase, șocate, mă scanau uimite că se adăugase cineva numărului de colegi de anul trecut. „Aici e clasa a XI-a U3?” Din spatele catedrei mă cântăreau doi ochi ai unei femei între două vârste, supărată că

fusese deranjată, probabil neștiind că nu fusese anunțată de la secretariat de apariția mea.

- Pe cine căutați?
- Am fost repartizată în clasa a XI-a U3.
- Treci în bancă!

Se pare însă că în clasă nu erau decât 29 de bănci și 29 de scaune și nimeni nu se grăbea să îmi cedeze un loc. De undeva din spatele clasei am auzit o voce și abia apoi am văzut și chipul unei fete ce părea ca și mine rătăcită în sala de clasă.

– Stai aici până când o să ți se aducă o bancă! Era Jeni, care se recomandă și îmi întinse o mână caldă, Jeannete! Poți să-mi spui Jeni!

– Eliza, am murmurat surprinsă, poți să-mi spui Eli!

Clasa își reluă tăcerea pe care o întrerusesem și femeia din spatele teancurilor de cărți de pe catedră continuă să strige numele elevilor de pe o listă pe care o avea în față și să împartă fiecărui elev care își auzea numele și venea apoi până la catedră manualele, unele noi, altele deja folosite de foștii elevi de clasa a XI-a, ponosite, pline de însemnări și desene ciudate.

– Română, Algebră, Bazele informaticii, Chimie, Filozofie, Arte plastice... La sfârșitul orei care dură mai mult de 50 de minute deși între timp se auzise o sonerie pe care nici doamna dirigintă, probabil, nici elevii nu o băgară în seamă, fiecare din cei 29 de elevi, nu am avut timp să număr câți băieți și câte fete erau, avea în față un teanc de

manuale. Eram singura care nu aveam manuale, dar mă prefăceam că nu mă simțeam câtuși de puțin stingheră. Uram, oricum, să folosesc cărțile altora și preferam să-mi cumpăr în fiecare an setul de cărți nou-nouțe doar ale mele, așa cum evitam pe tot posibil să împrumut cărți de la bibliotecă, cu excepția cărților rare care trebuiau neapărat consultate la bibliotecă sau fiind extrem de scumpe, nu mi le puteam permite. Aș fi vrut să o fi putut convinge pe mama să-mi obțină actele medicale necesare spre a-mi continua liceul acasă. Dar era zădărnice... Erau o mulțime de documente medicale necesare și bineînțeles, erau false pentru că medical vorbind, ce m-ar fi putut împiedica să studiez într-un liceu, unde de altfel intrasem cu greu? Poate faptul că petrecusem un an acasă, în singurătate și constatasem cu satisfacție că nu îmi lipsește compania prietenilor și a colegilor?! Poate faptul că nu doream ca ei să afle motivul pentru care fusesem nevoită să pierd un an stând acasă? De fapt, nu eram de acord cu aceasta expresie, „să pierd”, poate anul petrecut acasă era un an câștigat. Da, da, privindu-i pe noii mei colegi, intrigati de persoana mea, de înfățișarea mea, începuse deja să-mi fie dor de anul meu sabatic.

La început i-am urât pe ai mei. Am refuzat să-i primesc în vizită la spital, am refuzat tot ce mi-au trimis, dar nu am putut refuza tratamentul și nu am putut să evit pălăvrăgeala doctoriței care-și pusese în cap că trebuie să fiu salvată de mine însămi.

Cum să mă salvez de mine? De fața asta rotundă, cu buzele groase, de ochii inexpressivi, de o culoare nedefinită, de cei 1,50 metri ai mei și de șuncile inestetice care-mi dădeau un aer de veșnică lăuză, nimeni nu mă putea salva. Ce aș fi putut face ca să uit? Îmi ascundeam chipul sub tone de farduri și rimel, mă înfășuram în rochii largi și lungi, mă cocoșam pe niște tocure interminabile, sperând că voi putea fugi de mine că îi voi putea păcăli pe cei din jur, dar pe mine însămi nu reușeam să mă păcălesc. Și atunci am găsit un mod mai sigur de a-mi adormi simțurile, de a uita de mine... Totul a început cu Balul bobocilor: nici o rochie oricât de bine croită ar fi fost, nici un aparat dentar, oricât de renumit ar fi fost medicul care mi-l recomandase, nici un machiaj nu m-ar fi putut face, nu să fiu aleasă Miss, am avut întotdeauna simțul ridicolului, dar măcar să mă simt în largul meu și să pot ignora privirile ori disprețuitoare, ori indiferente care se holbau la mine ori de câte ori aveam neobrăzarea să răspund la ore ori să câștig vreun premiu la nu-știu-competiții de doi bani și despre care credeam, pe vremea aceea, că ar fi putut însemna ceva pentru viitoarea mea carieră. La acel bal, mai mult decât în alte zile, multe priviri erau îndreptate spre mine și trebuie să mărturisesc fără falsă modestie, că unele chiar cu invidie. Cred că mă simțeam bine, atât cât se putea în condițiile date și începeam să ghicesc prin aburii orgoliului și ai mândriei de sine, din ce zonă a vieții mi-ar fi

putut veni compensația pentru înfățișarea mea de broască râioasă: în mijlocul celor pe care nu-i iubeam pentru că știam la rândul meu că nu pot fi iubită de ei, deasupra celor care mi se credeau superiori mie doar pentru că erau, ceea ce se spune printr-un cuvânt atât de banal, atât de sărăcit, ruinat de sensuri, frumoși. Această seară ar fi putut fi începutul unui destin neobișnuit pentru mine dacă nu aș fi comis o greșală fatală ce mi-a schimbat, pot să spun fără exagerare, direcția vieții.

După ce femeia de la catedră ne-a permis să plecăm, nu înainte de a ne oferi cu o plăcere sadi-că, orarul provizoriu pentru zilele următoare, am țâșnit pe ușă imediat în urma ei, fără să manifest nici cea mai vagă dorință de a-mi cunoaște viitorii colegi de celulă pentru următorii doi ani din viața mea, ani pe care i-aș fi putut petrece mult mai frumos și mai benefic pentru mine și societate decât sporind cu unul corola de ratați ai liceului de fițe nr 1 din oraș. Când coboram scările în grabă, bineînțeles, atât cât îmi permiteau înălțimea tocurelor pe care mă cocoșasem spre a-mi masca micimea fizică, cât privește cea spirituală, nici măcar eu nu mai credeam că mai am vreo șansă să o evidențiez în fața umanității despre care nici nu mai speram că ar avea nevoie de completarea pe care i-aș fi putut-o aduce eu. Și atunci, la ce bun această risipă de energie, de bani chiar, nu, știam că generosul nostru guvern alocă fiecărui elev o sumă anuală?

Nu cumva luasem locul altuia, care cu adevărat ar fi fost o investiție profitabilă pentru acest liceu de fițe? Deodată m-am auzit strigată: Elie! Elie! Era ea, generoasa colegă care mă găzduise pe scaunul ei în clasă. Aș fi vrut să o evit, în fond nu-mi plăcea să am drept prietene păpuși Barbie. Avusesem cândva (Cândva... vorbeam deja ca despre o epocă îndepărtată, dar care se petrecuse doar în urmă cu câțiva ani) prietene Barbie, pe vremea când credeam că inteligența mea, spiritul meu, le-ar fi putut umbri influența asupra grupului meu de prieteni. Dar mă înșelasem și plătisem scump această credință. De ce-ar fi fost acum altfel!? „Mă grăbesc” i-am răspuns destul de dur ca să-i tai cheful de abordare. Dar ea insista: „Nu-i nimic, te însoțesc, nu am ce face! Dar mai întâi hai sa-mi las ghi-ozdanul acesta oribil acasă”... Văzând privirea perplexă din ochii mei continuă: „Stau aici, aproape!” Am cedat și avea să-mi pară rău mulți ani după aceea, când aș fi vrut să-i pot cere iertare lui Jeni că am apărut în clasa în care învăța ea, că am acceptat s-o însoțesc acasă și apoi în multe alte călătorii, că fără să știu, fără să doresc, fără să fiu mânată de resentimente împotriva ideii de frumusețe ce-și găsea o reprezentare perfectă prin Jeni, o murdărisem, o zgâriasem, o maculasem. Privesc acum de undeva de departe acea zi, în care am cunoscut-o pe Jeni, mă văd ca într-un film derulat cu încetinitorul și aș vrea să pot da banda înapoi, aș vrea să schimb scenariul, aș vrea să mai introduc

alți actori în distribuție care să dea originalitate și valoare rolului meschin pe care li l-a scris destinul. Dar e imposibil.

Jeni purta un tricou Nightwish ceea ce mi se părea o combinație nepotrivită cu chipul ei angelic, cu ochii albaștri și părul lung, mersul aerian de balerină spre întâlnirea cu partenerul de rol care se ascundea însă întotdeauna, refuzând chemarea ei. Cu timpul, contradicțiile lui Jeni m-au uimit tot mai mult și în locul dorinței mele de a poza, de a sfida, de a șoca, și-a făcut loc dorința de a o cunoaște și de a-i fi de ajutor, sau poate că eu aveam nevoie de ajutor, nu știu. Dintre noi două ea părea mereu cea fragilă, cea vulnerabilă, cea care implora ajutor iar eu cea puternică, ascunsă sub o platoșă a răcelii și a indiferenței. Din când în când, inconstient sau nu, ne inversam rolurile. În ziua aceea Jeni, noua mea colegă, insista să-mi arate ceva:

– Vreau să-mi vezi Atelierul!

Oare ce numea ea atât de pompos „Atelier?” Am devenit curioasă și îmi pregăteam deja arcurile spre a azvârli spre interlocutoarea mea otrava ironiei și răutății mele. Locuia undeva la marginea orașului și a trebuit să lăsăm în urmă blocurile mai noi apărute după 1989, oprindu-ne într-un cartier de blocuri de 4 etaje, foarte vechi, din care câteva aveau bulină roșie, părând totuși locuite. Ne-am oprit în fața unuia din aceste blocuri și Jeni îmi mă întrebă cu teamă:

– Nu ți-e frică?